

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/81/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7622010078
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7622010078.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Daniely Mitterpákovéj v trestnej veci proti obžalovanému P. J. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 6T/13/2022 zo dňa 22. júna 2022, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 4. októbra 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného P. J..

odôvodnenie:

Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom sp. zn. 6T/13/2022 zo dňa 22. júna 2022 uznal obžalovaného P. J. vinným pre skutok právne kvalifikovaný ak obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, písm. c/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 30. 4. 2022 s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

v dobe najmenej od mesiaca február roka 2021 do 14:15 hod. dňa 27. augusta 2021, na doposiaľ bližšie nezistenom mieste v M. si najprv zakúpil a následne pomocou nákladného motorového vozidla V. O., evidenčné číslo J prepravil do lokality okresov Gelnica a Spišská Nová Ves omamnú látku cannabis (marihuanu), ktorú následne neoprávnene prechovával pri sebe za účelom jej predaja a to zväčša v cene 10,-€ za jeden gram alebo iného neoprávneneho sprostredkovania, vrátane bezplatného poskytnutia ďalším osobám z radou konzumentov a to C. J., I. O., V. G. a O. B. pričom dňa 26.08.2021 sprostredkoval marihuanu C. J., I. O. a O. B. tak, že za peniaze, ktoré mu vopred poskytli C. J. a O. B. po 30,-€ a I. O. po 20,-€ zakúpil v čase okolo 17:00 hod. v meste M. sušený rastlinný materiál obsahujúci účinnú látku tetrahydrokanabinol zabalený v 8 kusoch plastových vrecúškach na uzatváranie, z ktorých 6 kusov následne odovzdal C. J., v ktorých bolo celkovo 5,36 gramov sušeného rastlinného materiálu obsahujúceho 697 mg. účinnej látky tetrahydrokanabinol (THC), teda omamnú a psychotropnú látku v množstve, z ktorého by bolo možné pripraviť najmenej 23 až 70 bežných jednotlivých dávok drogy, s priemernou koncentráciou 13,0% hmotnostných THC spôsobilej po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom 3 kusy sáčkov boli určené pre C. J. a ďalšie tri kusy mal C. J. odovzdať O. B. a zvyšné 2 kusy sáčkov určené pre I. O. neoprávnene prechovával pri sebe a následne dňa 27.08.2021 v čase o 14:15 hod. počas policajnej akcie vydal P. J. 2 kusy plastových vrecúškach na uzatváranie celkovo 1,78 gramov sušený rastlinný materiál obsahujúci 223 mg účinnej látky tetrahydrokanabinol, teda omamnú a psychotropnú látku v množstve, z ktorého by bolo možné pripraviť najmenej 7 až 22 bežných jednotlivých dávok drogy, s priemernou koncentráciou 12,5% hmotnostných THC spôsobilej po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa a C. J. vydal uvedených 6 kusov sáčkov a následne dňa 27.08.2021 P. J. tiež vydal sušený rastlinný materiál o hmotnosti 2,86 gramov obsahujúci 160 mg účinnej látky tetrahydrokanabinol, z ktorého by bolo možné pripraviť najmenej 6 až 16 bežných jednotlivých dávok drogy, s priemernou koncentráciou 5,6 % hmotnostných THC spôsobilej po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, ktorý

prechovával v mieste svojho prechodného pobytu v Prakovciach č. XXX, pričom cannabis (marihuana) je látkou, ktorá je zaradená do I. skupiny omamných látok v zmysle Zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov.

Súd mu za to uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a § 48 ods. 4 Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad na 1 (jeden) rok. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona uložil ochranné liečenie protitoxikomanické ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že za absolútne neúčinné považuje všetky dôkazy, z ktorých súd prvého stupňa považoval za preukázané jeho vinu. Je toho názoru, že pri posúdení zákonnosti jeho trestného stíhania dané odôvodnenie súdu nie je dostatočné. V danom prípade sa nejedná o nepresnosť alebo nejasnosť formulácie skutku. Skutok je v časti doby jeho spáchania formulovaný až príliš presne a práve táto skutočnosť spôsobuje jeho nezákonnosť. Je zrejmé, že v časti skutku od 17.02.2021 do 27.08.2021 nebolo orgánom činným v trestnom konaní riadne začaté trestné stíhanie vo veci a preto všetky dôkazy, ktoré boli zabezpečené pre skutok v tomto období, sú nezákonné. Je toho názoru, že u svedka C. J. sa jedná o konanie, ktoré vykazuje všetky znaky spolupáchateľstva vo vzťahu k skutku, z ktorého bol odsúdený. Boli spoločne zadržaní pri jednom zásahu polície, bolo im vznesené obvinenie v jeden deň a boli súčasne trestne stíhaní na rovnakom oddelení policajného zboru. Napriek tomu však od počiatku vystupovali jeden voči druhému ako svedkovia, čo vytváralo diametrálne odlišnú procesnú pozíciu v ich konaniach, pričom nejestvoval žiaden objektívny dôvod, prečo by mu nemalo byť vznesené obvinenie ako spolupáchateľovi. V konaní namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku ako skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. uvedenej v obžalobe. Dôvodil to tým, že vykonaným dokazovaním nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by zadovážoval marihuanu viac ako trom osobám. Súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal s jeho námietkami, že osoba C. J. nemala byť chápaná ako jedna z viacerých osôb podľa § 138 písm. j/ Trestného zákona, pretože podľa rozhodnutia NS SR 2TDo 35/2014 zverejneného v Zbierke stanovísk NS SR č. 2/2015 pri trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona je čin spáchaný na osobe, ak omamnú látku zabezpečila niektorým spôsobom uvedeným v ods. 1 od inej osoby, alebo inej osobe, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu a ktorá teda nie je poškodeným. Z uvedeného názoru má za to, že osoba, ktorá bola faktickým, hoci aj nie reálne procesným spolupáchateľom, nemôže byť ponímaná ako jedna z osôb, ktorým mal zabezpečovať marihuanu. Z vykonaných dôkazov nemožno vyvodit' vo vzťahu ku kvalifikovanej skutkovej podstate jednoznačný záver, že jestvujú viac ako tri osoby, ktorým zadovážoval marihuanu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že bol užívateľom marihuany, nie dilerom drog. Ako konzumenta ho označili aj svedkovia vypočutí na hlavnom pojednávaní. Riadne pracoval, v práci mal výborné hodnotenie. Jeho zárobkovou činnosťou nebol predaj drog, nikdy nebral za nich žiadnu odplatu. Ako vyplynulo z dokazovania, u žiadnej osoby nemal majetkový prospech dosiahnutý predajom marihuany. Má za to, že bez ohľadu na počet osôb je potrebné sa zaoberať tým, či v skutočnosti obchodoval s uvedenými osobami, kde predmetom obchodu boli drogy. Hlavným motívom obchodovania s drogami má byť totiž motív zisťný, finančný, teda zisk, ktorý je dosiahnuteľný len predajom drogy finálnym konzumentom.

V rámci svojej obhajoby poukázal aj na to, že použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty v zmysle obžaloby podľa § 172 ods. 2 s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák. neprichádza do úvahy, pretože predaj omamnej látky viacerým osobám je už zahrnutý v znakoch základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu a takáto kvalifikácia skutku je v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Tr. zák., ktoré vylučuje, aby ten istý znak bol znakom základnej a zároveň aj kvalifikovanej skutkovej podstaty toho istého trestného činu. Nemožno preto jednoznačne vyvodit' záver o vóli zákonodarcu trestať páchatel'ov toho istého trestného činu s minimálnym rozdielom jednej jedinej osoby v podobe odberateľa - tak markantným rozdielom v dolnej hranici trestnej sadzby.

Na základe vyššie uvedených skutočností má za to, že došlo k podstatným chybám konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, súd neúplne zistil skutkový stav, v napadnutom rozsudku sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie a na základe toho vydal

nezákonný rozsudok, v ktorom vznikli pochybnosti o správnosti skutkových a právnych zistení a následných úvah.

Navrhol preto, aby odvolací súd v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. zmenil napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. por., pretože nebolo dokázané, že by sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný.

K odvolaniu obžalovaného prokurátor uviedol, že trestný čin podľa § 172 Tr. zák. je pokračovacím trestným činom, pričom má zato, že aj v uznesení o začatí trestného stíhania, ako aj v uznesení o vznesení obvinenia je totožný čiastkový útok pokračovacieho trestného činu týkajúci sa doby páchania skutku od 1. 2. 2021 do 17. 2. 2021, pričom s poukazom na ustanovenie § 206 ods. 5 Tr. por. per analogiam má zato, že totožnosť skutku, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a následne i vznesené obvinenie je zachovaná a nebolo potrebné pre ďalšie čiastkové útoky od 17. 2. 2021 do 27. 8. 2021 začínať trestné stíhanie.

Pokiaľ ide o ďalšie dôvody uvedené v odvolaní obžalovaného, poukázal na odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku okresného súdu, s ktorým sa stotožňuje.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného, ktorými tvrdí, že v časti skutku za dobu od 17.2.2021 do 27.8.2021 nebolo orgánmi činnými v trestnom konaní začaté trestné stíhanie vo veci a preto všetky dôkazy, ktoré boli zabezpečené pre skutok v tomto období sú nezákonné a absolútne neúčinné odvolací súd uvádza, že ich vyhodnotil ako nedôvodné. V tomto smere sa v plnej miere stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý sa podľa odvolacieho súdu výstižne a správne vysporiadal s danou obhajobou námietkou. Aj podľa odvolacieho súdu v čase vydávania uznesení o začatí trestného stíhania, kedy môže objektívne existovať len obmedzené množstvo informácií, je odôvodnené tolerovať vyššiu mieru nepresností a nejasností pri vymedzení skutkových okolností, za ktorých sa mal skutok stať a ktoré sa následne v ďalšom konaní, po zabezpečení ďalšieho dokazovania, môžu ustáliť a konkretizovať v inej podobe, teda tak že dôjde určitým časovým posunom resp. sa pozmení miesto trestného činu resp. spôsob konania. Uvedené potom zákonite nachádza svoje vyjadrenie v popise skutku, ktorý v uznesení o vznesení obvinenia bude pochopiteľne vykazovať určité rozdiely oproti tomu, ako bol skutok vymedzený v uznesení o začatí trestného stíhania, avšak podstatné je (ako to správne uviedol aj okresný súd), aby bola zachovaná totožnosť skutku, ktorá podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanej veci bola nepochybne zachovaná, nakoľko bola zachovaná samotná podstata skutku. S predmetnou odvolacou

námietkou nemožno súhlasiť aj s poukazom na tú skutočnosť, že v uznesení o začatí trestného stíhania je časové obdobie skutku vymedzené slovným vyjadrením „ (...) do najmenej 17.2.2021“, z čoho bezpochybné vyplýva, že skutok nebol časovo ohraničený presne vymedzeným časovým okamihom, ale jeho dokonanie ostáva neukončené otvoreným časovým intervalom. Je potrebné súhlasiť s obhajobou, že v takýchto prípadoch orgány činné v trestnom konaní zvyknú používať neurčitý pojem „doposiaľ“, avšak táto prax nemá pevné opodstatnenie v zákonnej norme a ide len o praxou zaužívané používanie, pričom zákon nevyklučuje použitie aj iné výrazy, resp. formuláciu zvolenú v tomto prípade. Navyše nemožno súhlasiť s obhajobou, že v danom prípade bolo vymedzenie skutku až príliš presné, nakoľko sa použilo vymedzenie „najmenej“ do 17.2.2021, čo pre súd znamená, že skutok mohol pokračovať aj ďalej za uvedený dátum. Z uvedeného vyplýva záver, že aj pre skutok časovo vymedzený od 17.5.2021 do 27.8.2021 bolo riadne a zákonne začaté trestné stíhanie vo veci.

Rovnako správne bolo aj to, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného pokiaľ ide o možnosť čítania výpovede svedka C. J. na hlavnom pojednávaní. Veľmi správne okresný súd pri riešení tejto otázky vychádzal z rozhodnutia R 14/2012. V ňom najvyšší súd vyslovne povedal, že svedok, ktorý bol skôr obvinený, resp. je obvinený z účasti na trestnom čine obvineného, vo veci ktorého vypovedá, má vždy právo odmietnuť výpoveď podľa § 130 ods. 2 Tr. por., a to aj vtedy, ak sa trestné stíhanie proti nemu vedie alebo viedlo samostatne. Ak svedok toto svoje právo využije, jeho skoršiu výpoveď nemožno pre dikciu § 263 ods. 3 písm. c/ Tr. por. prečítať na hlavnom pojednávaní.

Predchádzajúcu výpoveď takéhoto svedka, na hlavnom pojednávaní, je však možné prečítať na hlavnom pojednávaní len podľa § 263 ods. 4 Tr. por. za podmienky, že svedok bol pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka o svojom práve odoprieť výpoveď riadne poučený a výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva a ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.5.2022 vyplýva, že práve podľa § 263 ods. 4 Tr. por. bola zápisnica o výsluchu svedka C. J. zo dňa 28.8.2021 z prípravného konania prečítaná, pričom svedok bol riadne poučený v zmysle § 130 ods. 2 Tr. por. a výslovne uviedol, toto svoje právo nevyužíva, pričom vypovedal vedome proti svojmu synovcovi. Obhajoba sa nestotožňuje s vyššie uvedenou argumentáciou okresného súdu z dôvodu, že u svedka C. J. sa jedná o konanie, ktoré má podľa jej názoru charakter spolupáchateľstva vo vzťahu ku skutku obžalovaného a z tohto dôvodu nebolo možné podľa obhajoby prečítať jeho výpoveď to aj napriek citovanému názoru najvyššieho súdu. Na uvedené je potrebné reagovať tým, že ak by sme aj pripustili spolupáchateľstvo medzi obžalovaným a svedkom C. J. (hoci sa súd nestotožňuje, z dôvodov uvedených nižšie, s názorom obhajoby že má ísť o spolupáchateľstvo) aj v takomto prípade, by právny názor najvyššieho súdu bol použiteľný na daný prípad, nakoľko v odôvodnení daného rozhodnutia najvyšší súd hovorí, že z ním uvedených úvah tiež vyplýva, že osoby, ktoré boli resp. sú v postavení spoluobvinených, ale aj osoby (ako je to v tomto prípade) proti ktorým sa viedlo, či vedie paralelné trestné stíhanie, v zmysle už ustálenej súdnej praxe, majú vždy právo odmietnuť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por. ako na to už bolo poukázané vyššie. Teda aj v prípade, že by sme pripustili argumentáciu obhajoby, že išlo o spolupáchateľstvo, rovnako by platili uvedené právne názory a výpoveď svedka by bolo možné prečítať na hlavnom pojednávaní a to práve podľa § 263 ods. 4 Tr. por. V posudzovanom prípade však odvolací súd nevidí dôvod na to, aby bolo možné hovoriť o spolupáchateľstve medzi obžalovaným a svedkom C. J.. Okresným súdom použitý judikát (R14/2012) vychádza presne z takej istej procesnej situácie, ktorá existuje aj v predmetnej veci. Teda pre takmer identický skutok bolo vedené na Okresnom súde v Spišskej Novej Vsi trestné stíhanie proti C. J., konkrétne v konaní pod sp. zn. 3T/3/2022, v ktorom bol menovaný stíhaný skutočne za samostatné konanie, a to za neoprávnené prechovávanie a prepravu 6 sáčkov marihuany, ako to správne zistil okresný súd z oboznámeného trestného spisu.

Takéto paralelné trestné stíhanie jednak proti obžalovanému a svedkovi C. J. boli vedené už od začiatku tzn. tieto osoby neboli nikdy v postavení spoluobvinených resp. spoluobžalovaných.

V tomto prípade zo spisového materiálu je jednoznačne preukázateľné, že menovaný svedok od začiatku vystupoval ako svedok.

Na záver k tejto odvolacej námietke krajský súd konštatuje, že nebola vyhodnotená ako dôvodná.

Obhajoba obžalovaného spochybňovala aj správnosť použitej právnej kvalifikácie v zmysle § 172 ods. 2 Tr. zák. z dôvodu, že vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností

preukázané, že obžalovaný zadovažoval marihuanu viac ako trom osobám. Predovšetkým je potrebné dať na pravú mieru to, že na naplnenie § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. j) Tr. zák. sa správne nevyžaduje spáchanie trestného činu na viac ako 3 osobách, ale s poukazom na § 127 ods. 12 Tr. zák. viacerými osobami sa na účely Tr. zákona rozumejú najmenej tri osoby, teda postačí, ak je spáchaný trestný čin na práve troch osobách. Podľa názoru obžalovaného, svedok C. J. by nemal byť chápaný ako jedna z viacerých osôb podľa § 137 písm. j) Tr. zák. s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu 2Tdo/35/2014, v zmysle ktorého pri trestnom čine podľa § 172 Tr. zák. je čin spáchaný na osobe, ak omamnú látku zabezpečila osoba uvedená v odseku 1 od inej osoby, alebo inej osobe, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu a ktorá teda nie je poškodeným, čo podľa obhajoby neplatí ak ide o spolupáchateľstvo. S uvedenou výhradou obhajoby sa nedá bez výhrad súhlasiť, avšak podstatné je to, že svedok C. J. nie je podľa názoru odvolacieho súdu spolupáchateľom na čine obžalovaného. Aj keď obhajoba tvrdí, že spolupáchateľstvo v tomto prípade vyplýva z toho, že obaja boli zadržaní pri jednom zásahu polície, obvinenie im bolo vznesené v jeden deň a boli stíhaní súčasne na rovnakom oddelení policajného zboru, ide o objektívne súvislosti, ktoré by teoreticky mohli zakladať spolupáchateľstvo, avšak na splnenie toho, aby išlo o spolupáchateľstvo nestačí len objektívna spojitosť v podieľaní sa na páchaní trestného činu, ale musí byť daná aj subjektívna spojitosť - dohoda a uvedomenie si spáchať trestný čin spoločným konaním, čo v danom prípade nebolo nijak preukázané.

Podporne je potrebné uviesť tak, ako to správne vnímal aj okresný súd, že svedok C. J. bol už právoplatne odsúdený za svoj skutok, pričom ani jeho skutok nebol právne posúdený ako spáchaný formou spolupáchateľstva. Súd cítiac sa viazaný týmto právoplatným odsúdením a ustálením skutku dospel k záveru, že nejde o spolupáchateľa a preto obžalovaným použitá argumentácia, že by nemal byť započítaný medzi osoby, na ktorých bol skutok spáchaný jednoducho neobstojí.

S posúdením spáchania skutku na viacerých osobách sa obžalovaný nestotožnil ani vo vzťahu ku svedkovi G. a svedkovi B.. Pokiaľ ide o svedka G. ten vypovedal, že vyfajčili len jednu cigaretu s obžalovaným, pričom nebolo preukázané, že išlo skutočne o zakázanú látku. S uvedeným nemožno súhlasiť, nakoľko svedok vypovedal, že išlo marihuanu, pozná to, lebo bol v Holandsku, pričom nevie ako často si takto zafajčili, avšak pri odstraňovaní rozporov po tom, čo mu bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania odstránil vzniknutý rozpor tak, že si takto zafajčil s obžalovaným šesť až desaťkrát. Z uvedeného pre súd vyplýva, že nešlo len o ojedinelé ponúknutie a skutočne išlo o marihuanu, ktorú svedok poznal zo svojho pobytu v Holandsku. Preto boli správne úvahy okresného súdu v tom, že nešlo o osobnú spotrebu, ale o delenie sa so zakázanou látkou s ďalšou osobou, teda o zadovaženie pre iného.

Je pravda, že svedok B. odmietol vypovedať, avšak skutočnosť, že aj tejto osobe obžalovaný zadovažoval resp. kupoval marihuanu, má súd za preukázané z výpovede samotného obžalovaného, ktorý sa k uvedenému jednoznačne priznal.

Podporne o spáchaní skutku obžalovaným na viacerých osobách svedčí aj výpoveď svedka C. J., ktorý vypovedal, že obžalovaný nosil marihuanu asi 3 až 4 kamarátom do Prakoviec, ktorý mu zväčša dali peniaze dopredu.

Teda z vykonaného dokazovania možno jednoznačne vyvodiť, že skutok bol spáchaný na najmenej troch osobách C. J., I. O., V. G. a O. B., ako to vyplýva aj zo skutkovej vety rozsudku, čím je daná kvalifikovaná skutková podstata skutku v zmysle § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. j) Tr. zák.

Pokiaľ ide o spochybňovanie predaja drogy obžalovaným tým, že jeho zárobkovou činnosťou nebol predaj drogy, že drogy neprechovával za účelom ich ďalšieho predaja a že hlavným motívom obchodovania s drogami je finančný zisk, ktorý u neho nie je daný, k uvedenému súd uvádza, že tieto skutočnosti sú vo svojej podstate irelevantné. To, že páchatel má legálny zdroj obživy, resp. že predaj drogy mu nezabezpečuje pravidelný zdroj príjmu, ho nezbavuje trestnej zodpovednosti za predaj návykových látok a rovnako tak aj skutočnosť, že páchatel nedosahuje predajom zisk neznamená, že nejde o trestnú činnosť, nakoľko Trestný zákon na vyvodenie trestnej zodpovednosti žiadne takéto podmienky nestanovuje.

Obžalovaný ďalej poukazuje na skutočnosť, že Trestný zákon nijako neobmedzuje počet kupujúcich a preto „predaj“ drogy je potrebné vnímať ako predaj aspoň jednej dávky bližšie neobmedzenému počtu

kupujúcich, ktorých môže byť aj viacero, ale aj jeden a preto predaj drogy viacerým osobám cez § 38 ods. 1 Tr. zák. nemôže byť kvalifikovaný podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., ale má byť posúdený len podľa § 172 ods. 1 Tr. zák.

S takouto argumentáciou sa najvyšší súd už dávnejšie vysporiadal vo svojich rozhodnutiach, keď opakovane vyslovil názor, že predaj drog viacerým osobám nie je zahrnutý v znakoch základnej skutkovej podstaty trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi. K uvedenému nie je čo dodať, pričom stačí odkázať na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo 35/2017 a cez neho aj na uznesenie sp. zn. 2 Tdo 35/2014, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 15/2015.

Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že námietky obžalovaného, ktoré tvoria obsah jeho odvolania posúdil v celom rozsahu a dospel k záveru, že nie sú dôvodné a v ničom nespochybujú správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku okresného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.